

Vanesa Doušová, Ann Cartron's Creche, Irsko

Zdravím z Irska, přesněji řečeno z města Sligo. Pomalu ale jistě tu zakončuji svůj poslední 4. týden. Jsem tu díky naší SZŠ Turnov a programu Erasmus+.

Pracovala jsem v Ann Cartron's Creche. Toto zařízení je Montessori školka. Ke každému dítěti přistupuje individuálně dle jeho speciálních potřeb. V každé třídě jsou dvě učitelky a dohromady zde pracuje okolo 15 zaměstnanců. Budova školky je rozdělená na 4 třídy dle věku. Já jsem byla ve třídě s dětmi od 3 let do 4 let. Školka má i vlastní kuchyň, kde se připravují obědy.

Mým úkolem bylo starat se o děti. Dohlížela jsem na ně, pečovala o ně a starala se o jejich program. Pomáhala jsem i s autistickým chlapcem. Před jídly jsem měla za úkol zajistit hygienu rukou. O čistotu a hygienu jsem se starala i v průběhu dne. Hlíkala jsem děti, aby se jim nic nestalo. Účastnila jsem se aktivit s dětmi, např. jsme se učili básničku a divadelní hru, společně si malovali

a četli, tvořili z modelíny. Před vycházkami jsem pomáhala dětem s oblékáním, venku jsme sportovali a často hráli fotbal. Také jsme se snažili meditovat či dělat jógu. Práce s dětmi mi do budoucna bude k ruce, pokud se rozhodnu jít na dětskou sestru. S takto malými dětmi byla opravdu těžká jakákoli aktivita, jelikož u všeho vydržely maximálně 10 minut.

Už od začátku bylo vidět, že si nás v práci všichni oblíbili, každý den nás mile a s úsměvem vítali ve dveřích. Všichni byly velmi nápomocní v jakékoliv situaci. Zajímali se, naslouchali a podporovali nás. Doslova by se pro nás rozdali.

Určitě mě překvapil způsob výchovy dětí, který tu mají. Na jednu stranu je to velice tolerantní výchova, která se v Česku jen tak nevidí, ale na druhou stranu, když pak vidím, jak jsou tu lidé hodní, tak to má přece jenom něco do sebe. To, jak tu jsou všichni hodní a přátelští, bude určitě jedna z mnoha věcí, co mi v Čechách bude chybět.

Za co jsem opravdu ráda je to, že jsem se zlepšila jak v mluvení, tak i v porozumění angličtiny. Malé děti vás naučí reagovat ve vteřině, takže jednat okamžitě už pro mě není takový problém jako předtím.

Paní domácí nás vřele uvítala do svého malinkého, řadového domečku. Měla pro nás připravené tři útulné pokojíčky. Já jsem si vybrala ten s nejlepším výhledem. Z mého okna mám krásný výhled na oceán, zelené pláně a pohoří. S jídlem jsme to měly složitější, ale vždy jsme se nějak dohodly. Dalo nám chvíli, než jsme se přizpůsobily jejich zvyklostem.

Ve volném čase jsme se rády chodily procházet po okolí, například do centra města či do okolních vesnic, kde jsme obdivovaly krásu krajiny. O víkendech jsme také byly na pár velkých výletech. Nejvíce mě uchvátil výlet na Slieve League, kde byl krásný výhled na útesy a oceán. Poté taky určitě nezapomenu na místo Gleniff Horseshoe, kde vysoko v horách byly jeskyně, ke kterým se váže krásná pověst. Na tomto místě jsem si také poprvé v životě pochovala divoké jehně. Na Rosses Point Beach jsem si našla pár mušlí na památku, a na Strandhill beach jsme obdivovaly surfaře a běhaly v písku.

Díky grantu jsem měla uhrazeno ubytování, stravování, MHD, kapesné i letenky. Za což bych tímhle chtěla říci **VELKÉ** díky.

Před odjezdem na stáž jsem se připravovala tím, že jsem chodila po škole na přípravné kurzy, kde jsme se snažili naučit co nejvíce slovní zásoby, kterou zde budeme potřebovat. Už při přípravách nám říkali, jak to tu mají například s náboženstvím či výchovou dětí, aby nás to tu tolik nepřekvapilo. Určitě jsem díky nově naučené slovní zásobě mohla lépe porozumět zadaným úkolům na pracovišti.

Už bych chtěla jen říci, že jsem hrozně vděčná za tuto zkušenost, moc jsem si to tu užila a myslím si, že budu mít na co vzpomínat. Neumím si představit, že by stáž mohla dopadnout lépe. Odvážím si spoustu zážitků a zkušeností, potkala jsem mnoho skvělých lidí, které bych moc ráda potkala znovu.

Pro mě osobně bylo největším úspěchem vidět, i za ten jeden měsíc, posun těch dětí dopředu. Něco nového se naučí, nebo se v něčem zdokonalí. Na dětech je opravdu vidět vliv okolí, takže vím, že i když jsem tam s nimi trávila čas, ač jen chvíli, někam jsem je tím posunula a naučila je zas něco jiného. Vidět a slyšet dětskou radost pro mě byla největší odměna. Víím, že kdybych se sem někdy vrátila, budou mě vítat s otevřenou náručí a úsměvem na tváři.

Irsko je krásná země, žijí zde hrozně hodní lidé, určitě bych se sem někdy chtěla podívat znovu.